

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius , Museum Tusculanum, 1986, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966671824/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Lovet et Kongeligt *Gratual* til den Forfatter, som meest udmærkede sig. Til Kongens Fødsels Dag 1774 skrev jeg Synge Stykket: Den prøvede Troeskab. Da *Directionen* forlangede Stykket saaledes, at det kunde være fuldstændigt endskiøndt *Epilogen*, som sigtede til Dagen
30 gik Bort, saa seer enhver, at det var dobbelt Arbeyde. Jeg sagde altsaa til *Carstens* at jeg haabede, at *Directionen* da ogsaa gjorde Forestilling mig til Bedste angaaende det lovede *Gratual*, og da det var ubestemt, saa vilde jeg ønske, at det ikke maatte Blive Penge, men et Stykke, som jeg kunde fremviise, som et Beviis paa Hoffets Biefald af hvor
35 liden Værd det end var. *Carstens* fandt denne Paastand ikke allene Billig, men troede endog, at det vilde have liden Vanskelighed, siden der var saadan en stor Mængde *Nips* efter Dronning *Sophie Magdalene*, men da Tiiden kom glemte *Directionen* mig og gjorde Forestilling for *Mad. du Tellie*, der fik en ægte *Carniols* Daase med Guld fordi hun havde dand-
40 set en Aften paa Dansk Theatre i stæden for paa Hof *Theatret*; og mig forholdt man min Betalning for Stykket til hen i *May* Maaned da man først lod det spille tredie Gang.

J Aaret 1772 havde jeg adskillige Gange været i Sælskab med *General Adjudant Warnstedt*, men i hvor forekommende artig han end var, føle->
45 de jeg dog en lønlig Afskye for ham og paastod, at hans Ansigt vidnede om en falsk og sort Siel. J Sommeren 1773 fik han *Augustin* overtalt til at *presentere* ham for mig, og efter den Tiid, var der næsten ingen Dag uden han io kom selv, og ingen Opmærksomhed, som han io viiste, saa at den meest indtagne Elsker ikke kunde gjøre meere. Jeg, som aldrig
50 havde været af de Fruentimmere, der troer, at et hvert Mandsperson, der paa een eller anden Maade udmærker dem, er forliebt i dem, men
40 meget meere paastaaet, at der kunde være Venskab og Fortroelighed imellem Personer af uliige Kiøn, uden Hensigt til nogen anden For-> Bindelse, kunde mindre falde til den Daarlighed nu, da Ungdommens Yndighed var borte, og han saa meget yngre end jeg. De Tienester
5 han kunde vente sig af mig, vare i mine Tanker saa ringe og ubety-

delige, at jeg vilde have rødmet ved den Tanke, at et Menneske af hans Vilkor kunde forstille sig i den Grad for at nyde dem, og da altsaa, al min Gransken og Overveyen ingen Grunde kunde udfinde til hans Forhold, saa Blev min Slutning den, at han var det
10 han gav sig ud for, min sande Ven, og følgerlig krævede Pligt og Erkiendtlighed at udrydde den Afskye jeg havde for ham. Men da der stedsse var noget, som skrækkede mig, hver Gang jeg ret saae paa ham, saa søgte jeg at holde ham skadeløs derfor ved alle de Forbindt Ligheder jeg kunde paa lægge ham, og den Fornøjelse jeg fandt i at
15 forekomme hans Ønsker Bandt mig omsider saa fast til ham, at jeg med Glæde havde Ladet mit Liv for ham; men det varede kun lidt meere end et Aar, da han gav mig Anledning til at have ham Mis-
tænkt for Falskhed og Underfundighed. Men da *Don Värini* har givet Dem en tilstrækkelig Oplysning herom, saa vil jeg forlade
20 denne ubehagelige Materie.

I Aaret 1774 gjorde en stor Deel af de fremmede Ministre sig kiendt hos mig, men *Delitala* og *Metzburg* vare de eneste som jeg fattede Venskab og Fortroelighed til. *Abbe Bianci* overtalede mig til at oversætte et Værk af ham af det Jtalienske: *Betragtninger*
25 *over den almindelige og private Lyksalighed*, og en Samtale, som *Delitala* og jeg havde over *Litteraturen* 1775 og hvori han fik at høre at *Don Quixotte* ikke var oversadt paa Dansk, bragte ham paa det Indfald at Lære mig spansk for at oversætte den; og endskiønt jeg svarede ja dertil, lagde jeg dog ingen videre Mærke dertil, men
30 han gjorde Alvor deraf; hvor ved jeg fik Arbeyde nok i halv andet Aar, men liden Fortieneste; thi jeg maatte sælge Oplaget og Pladerne til *gyldendal* for at Blive skadesløs. Fra 1774 af havde jeg ikke arbeydet for *Theatret*, men i Aaret 1776 kom *Carstens* til mig og bragte mig nogle Stykker, som han Bad mig oversætte, som jeg da
35 ogsaa gjorde.

Den 29de *Marti* 1777 døde min Fader, og da det just var sidst i